

Συγιασθέντων ἑγκεφάλων, τοῦ δείκτου σημήναντος ὅτι τὸ βάρος αὐτοῦ ἦτο ἀκριβῶς 2,012 γραμμάριών. Οἱ ἔκτακτοι ὄγκοι τοῦ ἑγκεφάλου σα-φέστερον κατανοηθήσεται ὅταν πληροφορηθῇ ὁ ἀναγνώστης ὅτι δέ μέσος ὄγκος τοῦ ἀνθρωπίνου ἑγκεφάλου δὲν ὑπερβαίνει ὡς πρὸς τὸ βάρος τὰ 1390 γραμμάρια. Ως πρὸς τὸν ὄγκον δεύτερος ἐπέρχεται ὁ ἑγκέφαλος τοῦ φυσολόγου Cuvier, ὃστις ἐζύγιζε 1800 γραμμάρια. Πολλαὶ διάφοροι περιπτώσεις, καθ' ἣς ἔκτακτος διάνοια ἀπέδειξε κατόπιν βαρύτατον ἑγκεφάλον, ἀλλ' αἱ διάφοροι καθηματισμέναι στατιστικαὶ τοῦ βά-ρους τῶν ἑγκεφάλων, καταδεικνῦσιν ὅτι ἀνδρες, αἱ διανοητικαὶ δυνά-μεις τῶν ὀπίων οὐδέποτε ἡμιφισθήθησαν, ἔσχον ἑγκεφάλους ὑπεροῦν-τας ὡς πρὸς τὸν μέσον ὄγκον καὶ τὸ βάρος. Οἱ καρδινάλιοι Metzο-φάντης, ὃστις ἐνόει πλείονας γλώσσας ἢ πᾶς ἄλλος ζήσας ἐν τῷ κόσμῳ εἶχε κεφαλὴν μικροτάτην, παρετηρήθη δὲ ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ τοῦ Ρα-φαήλ κρανίον ἦτο κατώτερον τοῦ μέσου ὅρου κρανίων. Τοιοῦτο ἦτο καὶ τὸ κρανίον τοῦ Δίκενς, τοῦ λόρδου Βύρωνος καὶ τοῦ Καρόλου Λάμπ. Ἐκ τούτου καταφαίνεται ὅτι ἡ ὑπεροχὴ συνίσταται ἐν τῇ ποιότητι μᾶλλον ἢ τῷ ὄγκῳ τοῦ ἑγκεφάλου.

Ἐφουεσίς Ἀμερικανίδων.—Νέον μηνιαῖαν περιοδικὸν γραφόμενον ὑπὸ γυναικῶν διὰ γυναικας ἐνεφανίσθη ἐν Νέᾳ Τύρκῃ, ἔκδιδούσης τῆς δεσποινίδος Ἐλεονώρας Κίρκη. Ὡς εἰς τῶν σκοπῶν αὐτοῦ ἀναφέρεται ἡ καταπολέμησις «τοῦ κακεύοντος φειδόνος διὰ τὴν αἱ γυναικες μισοῦσι τὰς γυναικας». Κυρία τις, ἐπιστείλασα δημοσίευμά τι εἰς ταῦτην καὶ γράψουσα περὶ τοῦ πένθους τῶν γυναικῶν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ συγγενοῦς ἢ ἄλλου, κατακρίνει συνήθειάν τινα θην καλεῖ «πενθεῖν τηματικῶν». «Ἐάν», λέγει ἡ κυρία αὕτη, «φέρητε πένθος ἔξωθεν, (τρύτεστιν ἐν τῇ περιβολῇ), πενθηφορήσατε καθ' ὀλοκληρίαν καὶ μὴ νομίσητε ὅτι ἐπειδὴ ἡ ἔξωτερηκή ἐπιφάνεια εἶναι καθ' ὀλοκληρίαν περιτευτιλιγμένη, ἐπιτρέπεται νὰ φέρητε ροδόχρους περικνημίδας, καὶ ἡ ἐρυθρᾶς φλανέλλας μετοφθρια... Ο ἄνεμος εὐγερῶς ἀνακαλύπτει τὰ κατώθεν φερόμενα ταῦτα γρωματιστὰ εἰδὸν τῆς ἐνδυμασίας».

Μνημείον τῷ Τέλλω.—*Η ἐλευτικὴ ἐπιτροπὴ πρὸς ἔδρουσιν μνημέοντι τῷ γνωστῷ φιλοπάτρῳ Γουλιέλμῳ Τέλλῳ ἀπεδέξατο τὸ σχέδιον τοῦ γλύπτου κ. Κίσλιγχ. Τὸ μνημεῖον στηθήσεται ἐν "Αλτόρρᾳ". Η ἐπιτροπὴ ψροῦ ὅτι τὸ σχέδιον τοῦ Κίσλιγχ κάλλιστα πραγματοποεῖ τὴν διαγραφεῖσαν ιδέαν, τὴν κατατείνουσαν εἰς τὸ ἔξης ὅτι τὸ μνημεῖον ἔδει γὰ διατελῆ ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὰ λοιπὰ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς ἀγορᾶς τῆς πόλεως ἑκείνης. Κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ Κίσλιγχ δὲ Τέλλος παρίσταται ἐν στολῇ ὁρεινοῦ τοῦ Οὔρη, κατερχομένου μετὰ τοῦ τόξου αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄμρου καὶ τοῦ νιού παραπλεύρως αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Μπύργκλεν, ὥπερ παρίσταται ἐν τῷ ὅπισθιώ τμήματι. Τὴ βίθρον κοσμεῖται ὑπὸ τεσσάρων ἀναγλύφων, παριστάντων ἀμοιβάκιας τὶ ἐπὶ τοῦ μάγλου τόξευμα, τὸ πήδημα ἐν τῇ λέμβου, τὸν θίνατον τοῦ Γκέσλερ καὶ τὸν θάνατον τοῦ Τέλλου ἐν Σάγειπαγ.*

Αἱ τυρρηνικαὶ καὶ ἀρμενικαὶ γλῶσσαι. — Οἱ ὡς αὐθεγτείᾳ ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς γλώσσαις θεωρούμενος καθηγητὴς Βούγκε, ἀπηγόθυνεν ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς Μεχιταριστὰς τῆς Βιέννης, ἐν ᾧ λέγει :— « Ἐντὸς βραχέος οὐδὲ δημοσίευσω βραχὺν ἄρθρον ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τῶν Ἰδογερμανικῶν σπουδῶν» τῇ ἐκδιδούμενῃ ὑπὸ τῶν κα. Βροῦγμαν καὶ Στράιτ-μπεργκ, ἐν ᾧ πειραθήσομαι νὰ ἔρμηνεύσω τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ ἐνεστῶτος καὶ τοὺς παρῳχημένους γρόνους τοῦ ἀρμενικοῦ ρήματος. Ταῦν ἐνασχολοῦμαι ἐν τῇ μελέτῃ τυρρηνικῶν τινῶν ἐπιγραφῶν, ἐσχάτως ἀνακαλυψθεισῶν ἐπὶ τῶν ἐπιδέσμων τυρρηνικῆς μουσμίας. » Εν τῷ ὑπὸ τὸν τίτλον « Αἱ τυρρηνικαὶ καὶ ἀρμενικαὶ γλῶσσαι » ἔργῳ μου ἐκφράζω τὴν γνώμην ὅτι ἡ τυρρηνικὴ γλώσσα ἔχει πολλὴν τὴν σχέσιν πρὸς τὴν ἀρμενικήν: δύναται δὲ νὰ θεωρηθῇ ἔτι ὡς διάλεκτος, μακρόθεν συγγενέουσα πρὸς τὴν φιλολογικὴν ἀρμενικήν. Πιστεύω ὅτι δυνηθήσομαι νὰ ἀποδεῖξω ἐπαρκῶς τὴν ὄρθοτητα τῆς γνώμης μου, ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ δι᾽ ἐμηνεύεις τῶν ἀνωτέρων μητρογλωττικῶν ἐπιγραφῶν.

Σχέδιος της έναστολήνδεως πρός τὸ κροῦμα τῆς κόμης.— Περίεργος ἀνακάλυψις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ διδάκτορος Μπέζδο, ὅτι δηλαδὴ ἀμετος ὑπάρχει σχέσις τῶν ἀσχολιῶν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ κροῦμα τῆς κόμης αὐτοῦ. Οὕτω λέγεται ὅτι ἀσυνήθης ἀφίθιμος προσώπων μετὰ μελάγχης εὑνθίστας κόμης καταὶ γυμνίσιοι, τὸ διατομοῦσαν ίπτον

έρυθρὸν τὸν μύστακα ἔχοντες εἶναι ἀρμόδιοι νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς θήρας καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ ὅτι οἱ ὑψηλοί, ρωμαλέοι, ξανθότριχες καὶ μακροκέφαλοι ἀποτελοῦσι τοὺς πλείστους τῶν περιηγητῶν καὶ μεταναστῶν. Τοιοῦτος ἦτο ὁ φυσικὸς τύπος τῶν Γερμανῶν, οἵτινες μετέσχον τῆς ἀνατροπῆς τοῦ ρωματίκου κράτους· φαίνεται δὲ ὅτι τοιοῦτος ἦτο καὶ ὁ τῶν ἡγετῶν τούλαχιστον τῶν Γαλατῶν, οἵτινες συνώφισαν τὴν Γαλατίαν καὶ συναπήγαγον εἰς τὰ ἵδια τοὺς θησαυροὺς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλίας· τανῦν δὲ μως ἔχει πλείονας ἀντιπροσώπους παρὰ τοῖς Σκανδιναυοῖς καὶ λοιποῖς ἢ παρ' ἄλλοις λαοῖς. Λέγεται πρὸς τούτοις ὅτι τὸ χρῶμα τῶν πτερῶν τῶν καναρίων καὶ λοιπῶν κελαδούντων πτηνῶν δύναται ικανῶς νὰ μεταβληθῇ πρὸς τὸ ἔρυθρὸν ἢ πορτοκαλόχρουν, ἀνταῦτα τραφῶσι δι' ἀρωματικῆς καὶ ἐρεμιστικῆς τροφῆς—ἔρυθρου πεπέρεως καὶ τῶν παραπλησίων. “Ο αὐτὸς διδάκτωρ Μπέδδο φρονεῖ ὅτι δυνατὸν εἶναι καὶ αὐτὴ ἡ παραγωγὴ τῆς χρωματικῆς οὐσίας τῆς κόμης ν ἀνέηθῃ διὰ διαίτης, ἐλαφρῶς ὑπερεθιζούσης τὰ παράγοντα αὐτὴν ὥργανα.

Στρατιωτικὸς χάρτης τοῦ Πεκίνου.—¹Ο στρατηγὸς σὺρ Ροβέρτος Βίδδαλφ ἀφηγεῖται πῶς μυστικῷ τῷ τρόπῳ κατηρτίσθη στρατιωτικὸς χάρτης τοῦ Πεκίνου. Κατὰ τὸν Σινικὸν πόλεμον τοῦ 1860, ἐν ὧν πηρέττησεν δὲ σὺρ Ροβέρτος, δὲ ἄγγλικὸς στρατὸς μεγάλας ἀπῆγτησεν δυσχερείας ἐπὶ τῇ ἐλλείψει χάρτου τῆς πόλεως. Συνέβη ὅμως ὥστε ἡ ρωσικὴ ἐν Πεκίνῳ πρεσβεία νὰ κατορθώσῃ ἀκριβῶς πρὸ ὀλίγων μόνον μηνῶν γὰρ καταρτίσῃ χάρτην τοιούτον παρὰ τὴν μετὰ φθόνου ἐπιτήρησιν τῶν Σινῶν. Οἱ Ρῶσοι δηλ. εἶχον στείλει ρῶσον ἀξιωματικόν, ἐντὸς μικρᾶς κλειστῆς ἀμάξης, ἔξι ἑκαίνων, ἀστερ γρησιμοποιούσιν, οἱ Σινῶι πρὸς περιαγωγὴν τῶν γυναικῶν, εἰς τρόπον ὥστε καὶ δὲ ἀξιωματικὸς οὗτος νὰ μὴ φαίνηται εἰς τοὺς ἐν τῇ πόλει· ἐν τῷ τροχῷ τῆς ἀμάξης ταύτης εἴγε προσαρμοσθῆ δείκτης. Προχωρῶν δὲ ἀξιωματικὸς διὰ τῆς ἡς ἐπέβαινεν ἀμάξης μέχρις ἀποστάσεως τεινος εἰς ὅδον, διασταυρουμένην ὑπὸ ἄλλης π. χ. ἔγχρησιμοποίει τὸ ὅργανον ὅπερ ἔφερε μεθ' ἕαυτοῦ· εἰτα προύχωρει εἰς τὴν ἄλλην ὅδὸν καὶ τοιουτοτρόπως κατήρτισε πλήρη χάρτην τοῦ Πεκίνου μετὰ πασῶν τῶν λεωφόρων καὶ ὅδῶν ἐν τε τῇ Ταρταρικῇ καὶ τῇ Σινικῇ πόλεις. Ο στρατηγὸς Ἰγνάτιεφ, προσέφερε τὸν χάρτην τοῦτον εἰς τοὺς Ἀγγλους πρὸς χρῆσιν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἔκεινην εἰς τοὺς στρατοὺς δὲν ὑπῆρχον προσκεκολημένοι καὶ φωτογράφοι, ὡς συμβαίνει σήμερον, ιταλὸς ὅμως φωτογράφος, ἐρασιτέχνης, ἀκολούθησας δὲ τὸν ἄγγλικὸν στρατὸν δι' ίδίους αὐτοῦ σκοπούς. ἐνασχοληθεὶς ἐν τῇ φωτογραφήσει τοῦ χάρτου, παρεσκεύασε πολλὰ τούτου ἀντίτυπα, ἀπερ μεγάλως ἔξυπηρέτησαν τὰ πολεμικὰ σχέδια τῶν Ἀγγλῶν.

Νέος Ὁθελίδικος.—Ο ἐπιθεωρητὴς τῶν ἐν Βενεβέντῳ τῆς κάτω Ἰταλίας ἀνασκαφῶν καθηγητὴς Μεομαρτίνη, ἀνεκάλυψε σπουδαῖον τυμῆμα ἀρχαίου ὄθελίσκου, καθ' ὃ λοκληρίαν κεκαλυμμένου ὑπὸ ιερογλυφικῶν. Ἐπειδὴ δὲ πρό τινος εὑρέθησαν καὶ ἄλλα τεμάχια ἀνήκοντα προφανῶς εἰς τὸν αὐτὸν ὄθελίσκον, συνενομένων πάντων ἀποτελεσθήσεται ὁλόκληρος ὄθελίσκος. Οἱ ἀρμόδιοι ἐπιδιοθήσονται ἦδη εἰς ἀνάγνωσιν τῶν ιερογλυφικῶν τούτων.

ΤΑΜΑΡΗ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν ἐνὸς τῶν εἰς τὸν Καύκασον ταξιδίων μου, λέγει εἰς τῶν περιηγητῶν, τυχόν τῆς εὐκαιρίας νὰ διατρίψω ἐπὶ τινας ἡμέρας ἐν ταῖς διαφόροις κωμοπόλεσι καὶ τοῖς χωρίοις, πολλὰς ἥκουσα ἀφηγήσεις περὶ τῆς μεγαλειτέρας βασιλέσσης τῆς Γεωργίας, Ταμαρῆς, βασιλεύσασσης ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ κατὰ τὴν πρώτην πεντηκονταετίαν τοῦ ΙΒ' αἰώνος καὶ ἐπανεστάσης τὰς υεθύνια τοῦ βασιλείου αὐτῆς.

Τὸ δόνεια αὐτῆς κατέστη δημοτικὸν οὐ μόνον παρὰ τοῖς ἰδίοις αὐτῆς ὑπηκοοῖς ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς γείτοσιν, οἵς ἐπεδιήθη ὡς ἐκ τῆς μεγάλης αὐτῆς γενναιότητος καὶ τῶν μεγάλων αὐτῆς κατορθωμάτων. Μυρία δύσα ἀφηγοῦνται μυθεύματα καὶ διηγήματα περὶ τῆς ἔξοχου καλλονῆς, τῆς ἱκανότητος αὐτῆς ὡς βασιλίσσης, τῆς γενναιότητος, τοῦ ἄγαν φιλοδέκατου αὐτῆς πνεύματος καπ.

Εἰς τῶν μεγίστων ρώσων ποιητῶν, δὲ Λαρμοντώφ, ἐπροσωποποίησε καὶ ἔξιμην διὰ τοῦ ἀρίστου καὶ ἀνωτάτου τῶν ποιημάτων αὐτοῦ τὴν βασιλίσσαν τῆς Γεωργίας, Ταμαρήν. Ὁ διάσημος μουσικὸς Ἀντώνιος Ρουμπινιστάν εὗρε τὸ ποίημα τοῦτο τόσον ὠραῖον ὡστε ἐμελοποίησε τοῦτο καὶ ἤρατο μεγάλας ἐπιτυχίας.

Ταμαρὴ εἶναι τὸ δημοτικώτατὸν ἴστορικὸν πρόσωπον ἐν Γεωργίᾳ, περὶ αὐτῆς δὲ περιστρέφονται αἱ πλεῖσται τῶν διηγήσεων. «Ἐστι δὲ μυθολογικὸν πρόσωπον ἀνευρισκόμενον ἐν πᾶσι τοῖς ἀσμασὶ τῆς Γεωργίας, ἐν πάσαις ταῖς παροιμίαις καὶ τοῖς μύθοις. Ἀφότου δὲ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος ὁ Γ' ἐπεσκέψατο τὸν Καύκασον διάσημος ζωγράφος ἐπειράθη νὰ ἔκθεσῃ ἐπὶ τῆς δόσης αὐτοῦ τὴν αὐτήν ἐργασίαν, ἦν καὶ δὲ Λαρμοντώφ ἔξετέλεσε διὰ τοῦ καλάμου. Ὁ ζωγράφος οὗτος εἶναι δὲ ζωγράφος τῆς αὐτῆς Μιχαήλ Ζίσης, οὗγγρος τὸ γένος.

Μετάξι τῶν μυθωδῶν ἀρχηγήσεων, ἀσπερ ἥκουσα περὶ τῆς βασιλίσσης Ταμαρῆς, λέγει δὲ ἐν λόγῳ περιηγητῆς, ἐνθυμοῦμαι ἔνια καλλιστα ἔξεικονίζοντα τὴν ὠραίαν ταύτην βασιλίσσαν.

Περιηγούμενός τις τὴν Γεωργίαν ἔκπληκτος εἰσέβαλλεν μακρὰν σειρὰν ὄρεων, ἀρχηγούμενων ἀπὸ τῆς Κουταΐδος καὶ γωρούντων ἐν τῇ ἀποστάσει καθ' ὅλην τὴν πεδιάδα τοῦ Κιού. Κατὰ τοὺς γεωλόγους τῆς Γεωργίας οἱ λόφοι οὗτοι ἔχρησίμευον ὡς σημεῖα τῆς δόσης τῶν συνοδιῶν πρὸς τὸν Εὔξετον. Τὰ τοιαῦτα ὅμως ἀποτελοῦσι μᾶλλον εἰκασίας. Οἱ τῆς Γεωργίας κατοικοὶ, ἀποκαλοῦσιν ἐν τῇ γλώσσῃ αὐτῶν τὰ ὑψώματα τοῦτα Νακοσάρι, τοῦθ' ὥπερ σημαίνει σανδάλια, δὲ λαὸς ἐρμηνεύει αὐτὰ ὅμηρος περὶ τῶν βροχῶν αἱ δὲ ἀμαζόνες αἰταὶ ἡγαγάκτησαν νὰ σταθεῖστωσι συγχάκις, ἵνα καθαρίσωσι τὰ σανδάλια αὐτῶν ἀπὸ τοῦ βορβόρου, ὅστις εἰχε περικαλλύψει αὐτά. Τοσοῦτος ὅμως ἦν δὲ ἀριθμὸς τῶν πολεμιστριῶν τούτων ὥστε ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἀποτιναχθέντος πηλοῦ, σειρὰ ὅλη λόφων κατὰ μῆκος τῆς δόσης, ἦν ἡκολούθησαν.

Καὶ σήμερον ἔτι ἀνευρίσκονται τὰ ἔρειπια τῶν ἀνακτόρων τῆς Ταμαρῆς ἐν τοῖς πέρι τοῦ Βατούμ, ἐπὶ τῶν ὄγκων τοῦ Τσουρόγη. Ταῦτα εἰσὶ τὸ ἀνάκτορο, δῶν ἐν ἴδρυται ἐπὶ τοῦ λόφου Εὐφράτου, ἐν οἷς ἡ Ταμαρὴ διήργατο τὸ θέρος. Περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ τελευταίου τούτου ἀνακτόρου ἡ ἔπειτα φέρεται παράδοσις. «Η Ταμαρὴ εἶδε νύχτα τινὰ μέρα φῶς ἐπὶ τοῦ ὑψώματος τούτου. Ἐπιθυμοῦσα δόμως ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ γνωρίσῃ πόθεν τὸ φῶς ἔκεινο προήργετο, ἐν γάρῳ ὅπου μόνον ἄγρια θηρία ἐνίρισκοντο, ἐν ἡ νυκτικερόβιον βαθύτατον ἐπεκράτει σκότος καὶ ἐν ἡ ενίρισκετο ἡ κατοικία τῶν δύο μεγάλων πονηρῶν πνευμάτων τοῦ Κατσού, καὶ τοῦ Εσμακῆ, ἀπινὰ ἀμύδρερη ἔφοδοντο τὸ φῶς, ἐπεμψε πολλὰ τῶν ὑπ' αὐτήν προσώπων ἵνα πληροφρηθῶσι πόθεν προήργετο τὸ μυστηριώδες τοῦτο φῶς. Τὰ πρόσωπα δόμως ταῦτα διέστρεψαν πάντα λέγοντα ὅτι οὐδὲν κατώρθωσαν νὰ ἀνεκαλύψωσι. «Η Ταμαρὴ κατενόησεν ἐκ τούτου δτὸ τὸ φῶς ἀπετέλει σημεῖον τοῦ Θεοῦ πρὸς ἕδουσιν αὐτοῦ παρεκκλησίου, τοῦθ' ὥπερ καὶ ἐγένετο.

«Ο Χοτζέ Χασάν ἐφέντης, μωχευθανὸς ἐκ τοῦ γωρίου Σεδζ-Τσουντῆ ἀφηγεῖται τὸ ἔπειτα ἴστορικον: Ὡπῆρχε πότε μέγας πέρσης βασιλεὺς, ἵσχυρότατος καὶ βασιλεύων ἐφ' ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου. Πάντες οἱ κατοικοὶ τοῦ κόσμου ἴσαν ὑπήκοοι αὐτοῦ. Η βασιλίσσα Ταμαρὴ ἦτο ἡ μόνη, ἷττις ἀπέστερης ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν βασιλέα ἡ συζευχήτης αὐτόν. Ο βασιλεὺς λίγαν ἔξωργισμένος ἐπὶ τῇ ἀρνήσει ταύτης συνίθριτει ἀλόκληρον αὐτοῦ τὸν στρατὸν καὶ ἤξετο προβαίνων ἐναντίον τῆς βασιλίσσης τῆς Γεωργίας, κατοικούσης τότε ἐν τῷ ἐπὶ τοῦ ὑψώματος Εὐφράτου ἀνακτόρῳ αὐτῆς. Ο περιτάκος στρατὸς διῆλθε τὰ μέθορια τῆς Γεωργίας καὶ ἤθισε νὰ καταλάβῃ τὸ ἀνάκτο-

ρον, ἐν τῷ διποίῳ εἰρίσκετο ἡ βασιλίσσα. Αἱ ἀλλεπαλληλοὶ ἐπιθέσεις καὶ ὁ ἀρξάμενος λιμὸς δὲν ἴσχυσαν ν' ἀναγκάσωσι τὴν βασιλίσσαν νὰ παραδοθῇ. Ο βασιλεὺς δόμως μαθὼν ὅτι ἡ βασιλίσσα δὲν ἔπινε πλέον οἶνον, ἀλλὰ ὕδωρ μόνον, ἐπιμψεν αὐτῇ οἶνον τοῦ Μουργούμπι μετὰ τῆς δηλώσεως: «Η βασιλίσσα θὰ εὐχαριστήσῃ ἵσως πίνουσα οἶνον, δὲν δύναται πλέον νὰ εὕρῃ ἐν τῇ γάρᾳ ἀλτῆ». Εἰς τοῦτο ἡ βασιλίσσα απήγνητησε πέμψασα αὐτῷ ἰχθύν ζῶντα Σαμαΐα δὲ (ἀριεντίτι) καλούμενον μετὰ τῆς δηλώσεως: «Ο ζῶν Σαμαΐα θὰ ὑπουργήσῃ πιθανῶς τῷ βασιλεῖ τὴν πατρίδα αὐτοῦ καὶ θὰ προτρέψῃ αὐτῷ νὰ εὐχηθῇ τὴν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Γκιρκάν (Κασπίας) ἐπιστροφὴν αὐτοῦ». Ημέραν τινὰ δόμως ἡ βασιλίσσα ἀπώλεσε τὸν οἶνον αὐτῆς διὰ τῆς προδοσίας μαύρου δούλου, πωλήσαντος αὐτὸν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας, ὅστις διευήνυσε τῇ βασιλίσσῃ Ταμαρῇ ὅτι ἂν μὴ παρεδίδετο καὶ δὲν ἤθελε νὰ συζευχῇ αὐτὸν θ' ἀπέστελλεν αὐτῇ ὀλίγον χρέας ἵνα ἀντιστῆται μακροτέραν ἔτι πολιορκίαν. Διὸ τῆς λέξεως δόμως κρέας ἓνοςτος τὸν πωληθέντα αὐτῷ οἶνὸν τῆς βασιλίσσης. Διὰ τοῦ μέσου τούτου ἡνάγκασε τὴν βασιλίσσαν νὰ παραδοθῇ καὶ νὰ συζευχῇ αὐτόν, διότι ἡ μητρικὴ στοργὴ τὴν παρ' αὐτῇ μείζων τῆς ἀποστροφῆς, ἵνα ἡσθάνετο πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΣΙΚΑΓΩ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΕΚΘΕΣΕΩΣ.

Αἱ ἔξις νεώτεραι λεπτομέρειαι ἀναφέρονται περὶ τῶν εἰς τὴν ἐν Σικάγῳ ἐκθεσιν ἀφορώντων.

«Η Νέα Φιλλανδία ἀπεφάσισε νὰ μετάσχῃ τῆς Ἐκθέσεως.

Τὸ χρονικὸν ὅριον μέχρι τοῦ δόμου Πολιτείας καὶ ξέναι γῷραι ὅρείλουσται νὰ ἀποδεχθῶσι τὸν δρισθέντα αὐτοῖς χῶρον ἐν τῷ ἑδάφει τῆς Ἐκθέσεως ὡρίσθη εἰς τὴν 20/1 Ιουνίου 1892.

«Ο ἡ Νεβάδας τῆς Πολιτείας Μοντάνας κ. Σ. Ι. Χάνταρ ἔχει συλλογὴν ἐξ ὑπερενδεκακισιλίων διαφόρων εἰδῶν ξύλων, ἀπολιθωμάτων καὶ λόπων. Μετέρ προτίθεται νὰ ἔκθεσῃ ἐν τῇ ἐν Σικάγῳ ἐκθέσει.

«Η πρὸς συμμετοχὴν τῆς πολιτείας Αρκανσάς ἐν τῇ ἐν Σικάγῳ ἐκθέσει ἐπιτροπὴ ἔχειλεξτο δέκα στρέμματα γῆς (acres) παρὰ τὸν Μικρὸν Βράχον, ἀπερ θὲ καλλιεργήσῃ πρὸς παραγωγὴν διαφόρων γεωργικῶν προϊόντων, ἀτινα ἐκτεθήσονται ἐν τῇ ἑδάφει. Πρὸς τούτους ἔληγθησαν μέτρα πρὸς ἀποστολὴν εἰς τὸ διασονομικὸν τμῆμα τῆς ἐκθέσεως εἰδη πίτυος, λευκῆς δρυός, ἐρυθρᾶς δρυός, γλυκέος κόρμων, κυπαρίσου καὶ καρυᾶς.

«Η διὰ τὴν ἐκθεσιν ἐπιτροπὴ τῆς Νέας Νοτίου Οὐαλλίας σκέπτεται ν' ἀποστείλῃ εἰς τὴν ἐκθεσιν ἀντίτυπα τῶν ἐπιγραφῶν τοῦ διασήμου ἀρχεγόνου ἄντρου τῆς Β. Κουκοσλάνδης ὡς καὶ διλόχληρον αὐτοῦ καρυᾶς.

«Ο διδασκαλικὸς σύλλογος τῆς Δρέσδης, δὲ μουσικὸς σύλλογος τοῦ Βερολίνου, δὲ μουσικὸς ἀνδρικὸς σύλλογος τῆς Βιέννης καὶ λοιποὶ ὑπερσύζηθσαν πάντες νὰ ἐπισκεφθῶσι τὴν Παγκόσμιον Ἐκθεσιν τοῦ Σικάγου ἀφοῦ προηγουμένως παραστῶσιν εἰς τὴν ἐν Κλήβελανδ μουσικὴν ἐκθετὴν τῷ 1893, εἰς ἣν καὶ ἐκλήθησαν.

«Ο ἄρτι εἰς Ἀμερικὴν ἐκ μακρῶν ἐν τῷ ἑδωτερικῷ διαιμονῆς ἐπιστρέψας καλλιεργήσεις Γ. Α. Π. Χίνλυ, προτίθεται νὰ ἔκθεσῃ ἐνέσις τῶν λαμπροτέρων αὐτοῦ εἰκόνων. Αὐτῷ μέχρι τοῦδε πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον δρισθεῖσαν εἰκόνες αὐτοῦ εἶναι εἰκῶν φυσικοῦ μεγέθους τοῦ δουκὸς τῆς Όμαλης, τριτοτάκου μίον τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου ὡς καὶ εἰκόνες τοῦ Ιουλίου Σίμωνος, τοῦ Χουαττλώου Ρήγη καὶ τοῦ Γεωργίου Πίκωτ.

«Ο χῶρος, ὅστις περιβάλλεται τὸ γαλλικὸν τμῆμα τῆς Ἐκθέσεως, διακοσμηθῆσεται ὑπὸ τοῦ Βιλμορέν, ὅστις εἶναι δὲ μετασημόστερος ἀνθοκόμος ἐν Γαλλίᾳ καὶ προϊσταται τοῦ μεγίστου ἐμπορικοῦ αἰκονιστικοῦ στόλου